

Arrest

nr. 142 320 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VARGA, die loco advocaat D. DE WISPELAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Deze aanvraag werd op 24 november 2014 geweigerd (bijlage20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt :

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.05.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 05.02.2014 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar voor 1/2 en een ontzetting uit bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 SWB voor 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

Uit de aard, de ernst, en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder an dere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet), van de artikelen 40, §4, 1°, 42, §1 en 43 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel. Hij adstrueert het middel als volgt :

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Dit moet de vreemdeling toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon genomen wordt.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald

passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

De uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 bepaalt nog dat elke beslissing van een administratieve overheid de feitelijke gegevens dient te vermelden die de beslissing schragen, en wel in de beslissing zelf.

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

Dit materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

Dit formele motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aldus verplicht het materiële motiveringsbeginsel de verwerende partij om bij het nemen van beslissingen in feite en in rechte aanvaardbare redenen te hanteren en eveneens een evenredigheidstoetsing te maken. Er moet dus nagegaan worden of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Inzake heeft verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie ingediend conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag van verzoeker werd geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De bestreden beslissing vermeldt als reden dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verwerende partij komt tot dit besluit door het feit dat verzoeker op 05/02/2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en ontzetting uit bepaalde rechten. Op basis van de aard, de ernst en de recentheid van de feiten leidt verwerende partij af dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De verwerende partij maakt aldus toepassing van art. 43 Vw. dat haar de mogelijkheid geeft om de verblijfsaanvragen te weigeren om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het materiële motiveringsbeginsel verplicht de verwerende partij echter om bij haar beoordeling een correcte toepassing te maken van art. 43 Vw en het redelijkheidsbeginsel te respecteren.

Art. 43 Vw., dat een omzetting vormt van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt immers dat:

" Art. 43. De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;)

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° (alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.)

(Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.) "

Uit deze wetsbepaling blijkt dat het begrip "openbare orde" beperkt dient geïnterpreteerd te worden en er rekening dient gehouden te worden met het evenredigheidsbeginsel. Een strafrechtelijke veroordeling op zich volstaat niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

In dat opzicht wordt nog verwezen naar artikel 27 van de Europese richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38/EG) en naar artikel 28.1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat: "1. alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, overweging..."

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over artikel 43 Vw. aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

"Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden, zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individuele geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten. ..." (www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het "persoonlijk gedrag" van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen.

Wanneer een veroordeling bestaat, moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van tegenpartij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen en de kwalificaties van de misdrijven om dan vervolgens op een absurde wijze tot het besluit te komen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het is de verwerende partij echter niet toegelaten om tot een dergelijk besluit te komen zonder het persoonlijk gedrag van verzoeker te onderzoeken en zonder rekening te houden met andere relevante elementen.

In dat opzicht kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad in het arrest van 28 oktober 2009, nr. 33.319: "Er dient niet enkel rekening gehouden te worden met de tijd die verstreken is sedert het ogenblik dat bepaalde strafrechtelijke inbreuken werden begaan en met het gedrag van de betrokken vreemdeling, doch ook met het maatschappelijk gevaar dat voortvloeit uit de aanwezigheid van de betrokken vreemdeling op het Belgisch grondgebied, met de aard van de strafbare activiteiten en de veroorzaakte schade."

Inzake toont de verwerende partij echter niet aan dat zij rekening gehouden heeft met de verstreken periode sinds de laatste veroordeling, noch met het persoonlijk gedrag, noch met het maatschappelijk gevaar dat verzoeker vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade.

Verzoeker woont nu samen met zijn huidige partner, dit heeft hem duidelijk geholpen om zijn leven in positieve zin te veranderen (stukken 1-2).

Bovendien doet verzoeker alles om werk te vinden en zich te integreren in België (cf. supra).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt of de verwerende partij de zwaarwichtigheid van de feiten die verzoeker gepleegd heeft en het beweerde gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, heeft afgewogen tegen zijn persoonlijke belangen. Indien de verwerende partij dit had gedaan, zou zij tot de conclusie komen dat het beweerde gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, geenszins kan afwegen tegen zijn persoonlijke belangen, en dat verzoeker niet meer een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Dit geldt des te meer nu verzoeker geen andere veroordelingen heeft opgelopen in de tijdspanne waarin hij in België verblijft (sedert 2005 tot heden).

In dat opzicht wordt verwezen naar de uitspraak van Raad in het arrest van 12 december 2008, nr. 20 338: "Vernietiging. De bestreden beslissing verwijst aldus naar twee recente veroordelingen, waarbij verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, doch nergens weegt verweerder de zwaarwichtigheid van de feiten, en het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde af tegen de belangen van verzoeker, namelijk zijn hechte band met België waar hij al z'n hele leven woont en zijn nauwelijks bestaande banden met het land waarvan hij de nationaliteit heeft, doch waar hij nooit verbleven heeft. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat verweerder de evenredigheidsstoets die eveneens wordt opgelegd door artikel 43 van de Vreemdelingenwet, heeft gedaan."

In de bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld dat het gedrag van verzoeker dusdanig is dat "zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde en nationale veiligheid" maar wordt voorts slechts verwezen naar de vroegere strafrechtelijke veroordelingen, wat gelet op de uitdrukkelijke tekst van artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in casu niet volstaat om een verblijfsrecht te weigeren. De stelling van de verwerende partij dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is, wat impliceert dat verzoeker door zijn gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, vindt derhalve geen steun in het administratief dossier.

Immers het actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die verzoeker zou vormen voor de openbare orde, is geenszins bewezen.

Zowel het evenredigheidsbeginsel als art. 43 Vw. zijn daardoor geschonden.

Gezien er geen rekening wordt gehouden met alle elementen van het dossier, is eveneens art. 42, §1 geschonden.

Gezien er een schending is van enerzijds het evenredigheidsbeginsel en anderzijds art. 42, §1 en art. 43 Vw, kan er ook niet gesteld worden dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Immers, het steunt niet op in rechte aanvaardbare redenen en faalt in rechte.

Derhalve is het materiële motiveringsbeginsel eveneens geschonden.

Er kan dan bijgevolg ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het middel is gegrond."

2.1.2. In de mate verzoeker de formele motiveringsplicht aanvoert merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker van de motieven van de bestreden beslissing kennis heeft en deze begrijpt, aangezien hij de draagkracht ervan betwist. Aldus is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en wordt het middel hierna onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting voert verzoeker in essentie aan dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een weigering van een verblijfsaanvraag te wettigen overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet. Er dient immers rekeningen te worden gehouden met het persoonlijk gedrag, het gevaar voor de openbare orde of veiligheid, het tijdstip van de feiten, de mate van berouw van verzoeker, zijn gezinsleven en de mate van integratie in de samenleving.

De bestreden beslissing vermeldt als determinerend motief dat verzoeker op 5 februari 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar voor de helft voor verkrachting op een meerderjarige, en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Het gegeven dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet volstaan om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen, impliceert niet dat niet naar strafrechtelijke veroordelingen zou kunnen verwezen worden ter onderbouwing van de stelling dat een vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan afgeleid worden dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad merkt op dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat de aangemerkte feiten geen verband houden met zijn *persoonlijk gedrag*. In de besteden beslissing wordt op basis van deze feiten geoordeeld dat verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de samenleving en verwijst wel degelijk naar het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet, doch beperkt zich in concreto tot de bewering dat hij nu hij een nieuwe partner heeft, zich tracht te integreren en werk zoekt. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd vastgesteld dat hij geen berouw zou hebben, beperkt hij zich tot gratuite beweringen, zonder dat hij daarbij enig element aanvoert waaruit dergelijk berouw zou blijken en waar geen rekening mee zou zijn gehouden. Er wordt niet betwist dat de feiten ernstig en recent zijn. De Raad acht het in casu dan ook niet kennelijk onredelijk dat verzoeker actueel een bedreiging voor de openbare orde en veiligheid vormt. De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker thans een partner heeft met wie hij een nieuw leven wenst op te bouwen is niet van aard de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen gevalsspecifieke beoordeling zou hebben plaats gehad. Verzoeker blijft verder, aan de hand van zijn weinig concrete uiteenzetting, in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, met name de vrijwaring van de openbare orde en openbare veiligheid. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker erkent ook de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten te hebben gepleegd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt niet louter verwezen naar de lastens verzoeker uitgesproken correctionele veroordeling. De gemachtigde van de staatssecretaris haalt uitdrukkelijk aan op basis van welke feiten hij meent dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. Daarbij wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris ook aangehaald dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker toont evenmin aan dat de strekking van de beslissing in een wanverhouding zou staan ten opzichte van de er in opgeomen motieven, derwijze dat het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van de formele of materiële motiveringsplicht, noch van het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij adstrueert dit als volgt :

“Doordat de wetsbepalingen onvolledig werden toegepast op verzoekster, schendt verwerende partij op onbetwistbare wijze het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het persoonlijk gedrag van verzoekster niet te onderzoeken in haar beslissing, miskent de verwerende partij op ernstige wijze de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in die zin dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke, economische en financiële toestand van verzoekster en geen bijkomende uitleg heeft geëist.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. De verzoekende partij herhaalt de kritiek uit het eerste middel als zou onvoldoende onderzoek gedaan zijn naar de persoonlijke, economische en financiële toestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Zoals reeds met betrekking tot het eerste middel werd vastgesteld, beperkt verzoeker zich in wezen tot blote beweringen.

De vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht dit toe als volgt :

“Het Hof van Cassatie heeft op 16 maart 2000 (T. Vreemd. 2001) geoordeeld dat de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met een aantal rechtsnormen van openbare orde, zoals bijvoorbeeld het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM, of artikel 3 EVRM.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoeker weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven als het familie- en gezinsleven van verzoeker komen in het gedrang met de bestreden beslissing.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker.

De bedoeling van de verwerende partij ligt in het feit de verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting zijn gevestigd (zie supra).

Het middel is derhalve gegrond."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.3. Verzoeker beperkt zich te dezen tot een theoretische uiteenzetting en tot de bewering dat *“de bedoeling van de verwerende partij ligt in het feit de verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren”*. Daargelaten of dit standpunt kan worden bijgetreden, voert verzoeker geen elementen aan waaruit blijkt dat de bestreden beslissing onevenwichtig is of op disproportionele wijze een inbreuk zou maken op zijn gezinsleven. Uit de bespreking van het eerste middel is eveneens gebleken dat verzoeker geen disproportionaliteit aannemelijk maakt.

2.3.4. Zelfs mocht worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven van verzoeker en deze inmenging als een weigering van 'voortgezet verblijf' zou worden beschouwd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM niet wordt aangetoond. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT